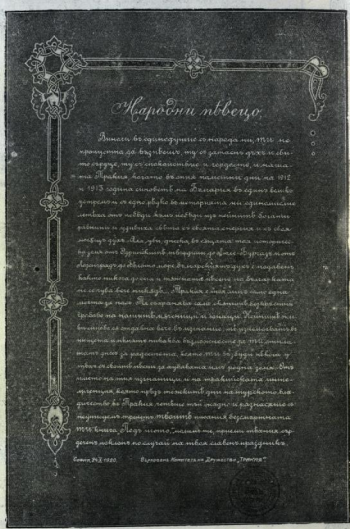
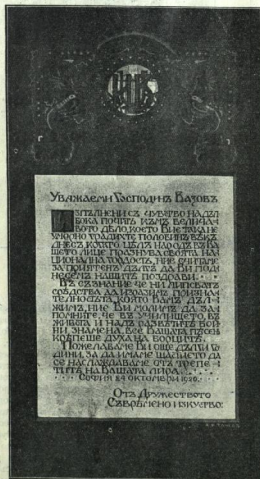

Отъ Добруджанската организация.

Отъ Тракийската организация.

Отъ Дружество „Съярмено Изкуство“.

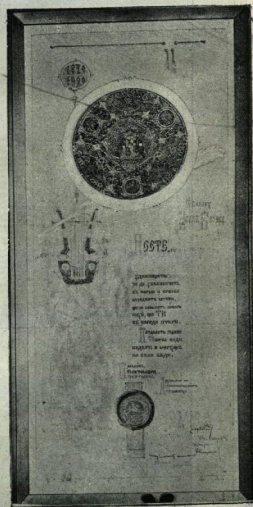
ността му къмъ държавата, която начерта картата на Санъ-Стефанска България.

Съзнанията следъ притарата на 9 августъ прогониха въ чужбина и Вазова, заедно съ всички по-видни дѣйстви, взели участие въ тѣхъ. Следъ криене изъколко време по-таванитъ въ Пловдивъ, Вазовъ избѣгна въ Цариградъ. Тамъ той ба прѣвъ пъкъ усѣдна своята негодность, сѣмъ да се ориентира въ волю-изтрѣжа на политическия силени.

Той пише на Величкова, въ отговоръ на първото изгнаническо писмо, което получава отъ него отъ Италия: „Виждамъ, че ти отъ тамъ по-ясно схващашъ положението и твоитъ сѣждения сж върны. Азъ, поставенъ по-близко до арения на политическия изгнания и страсти, подложенъ всѣмъ дѣнь на вланията на твърдъ разнородни чувства и впечатлѣния, едно на друго противорѣчни, во всичкитъ неприити, сѣмъ станалъ иррачелъ неяснителъ и не мога да си съставя мнѣние ясно и положително. Съзнанието, върнито сплитикъ на разочарованитъ и пострадали души, се намѣква въ всичкитъ ми размисления, парализира всѣмъ рѣшителностъ и на всѣмъ минута се спирамъ прѣлъ безброй въприсилени“).

Нищо не характеризира Вазова като политически дѣлецъ по-върно отъ това писмо. Несъздаденъ за суровото знание на политикъ, оставя сѣмъ на себе си, между противорѣчни влания“, той се забърква при първитъ осложнѣния

1) Писмо изъ Цариградъ отъ 26 дек. 1886 г. Изъ неиздаденитъ писма на Вазова до Величкова.

Отъ Д-вото на Южно-българскитъ художници.